

*De vorbă cu
sufletul meu*

de Marcela Huda

*Editura Sfântul Ierarh Nicolae
2012*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUDA, MARCELA

De vorbă cu sufletul meu / Marcela Huda. - Braïla :

Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2012

ISBN 978-606-577-833-7

821.135.1-1

Grafica: moonchild_lj, vimark, rosinmas, anaRasha, imarty

Coperta: DDTop

tuturor celor care m-au inspirat prin lumina și bunătatea lor în această călătorie: familiei, prietenilor, Sanda și Dan, mulțumiri pentru sprijinul acordat.

marea de nea,
fugise, pusă la cale,
de vântul de stea,
stea, cu părul de nea,
nea, cu fulgii de floare.
floarea în ramul învins,
de greutatea lor se pleacă
în părul, negru aprins,
flori biruitoare, încarcă
fruntea plăpândă și rece
de fiori se pleacă,
plânge, pentru neaua de stea,
stea, cu părul de nea
nea, cu fulgii de floare. (adolescența)

vuiet de drum, adună'n
gene de lună, noaptea'n
stele cuprinde, albastrul
din tine, vuiet de mierle
rămas în noaptea, ce vine... (tablou)

toți oamenii au murit,
timpul și-a scuturat,
hamurile roase, orele'necate
în spațiu, au fugit, totul e gol
pentru ce oamenii au murit,
înainte de-a rosti, primul cuvânt (întrebări)

ascult cum vorbește, sângele'n mine
cum trece, vine altul înapoi,
aș vrea să-l țin, dar pleacă
și vine iarăși cel dintâi,
o veșnicie, ori mă înșală
tiparul vechi al timpului,
din noi. (viață)

poame de lumină, îmbracă timpul
gândul meu, devine rădăcină în pământul
ce noaptea, mă azvârle-n cer,
acolo, mă regăsesc sămânță, rodind
mă înalț în lumină, spre El. (credință)

am visat că eram cer,
născând curcubeie,
tu, ascuns în iarba înaltă
mă priveai, iubind roua
ce a încolțit, tot verdele din lume. (prietenie)

cineva a omorât cerul, când
soarele cobora la asfințit,
sângele a picurat în zăpada,
adâncă în iubire, Picasso
a descoperit, cocoșul cel roșu,
pictat în albastru. (autodidact)

ciudat cum pomii, adânci
zguduie porțile mele, aduc
visul pământului, plouă
cu stropi de negură, mă simt
lipsită de un trup, ochii
din mâini picură roua,
izvorul plecat tresaltă,
plouă, cu lacrimi de nea
pomii, adânci zguduie
porțile, cerurile, vouă... (suflet)

a murit, lăsând în urmă locurile,
o cămașă bătrână, n-am știut ce să fac cu ea,
am pus o sperietoare de ciori,
stă întinsă pe un măr înflorit,
ruptă și înegrită de ploi
și ea a murit. (amintiri)

sunt un pământ, plin de iubire
hambar sărac, cu secetă în soare
pământul fără rod, mă doare
sunt plină, de iubirea rămasă
în glasuri, furia mâinii mă ară,
fără sămânță, pământul e gol și lasă
un rod necuprins, plin de iubirea
din mine. (deveniri)

aveam nevoie de un început,
ca să-mi amintesc zborul,
în timpul găsit, după apus
cerul rămas pe pământul, fără lună
cu ochii fugiți de somn, în răsărituri,
izbite de pământul gol de furtună (căutări)

neființa mi-a luat sufletul,
l-a pus în veșnicia, pe care
o caut, în lumina rămasă,
dincolo de timp. (altceva)

tu dai ochilor rouă,
dimineața, când însetați de vise
plâng, tu dai ochilor rouă?
tu dai ochilor rouă, în amintiri
ce-ți aduce iubirea dintâi,
tu dai ochilor rouă?
când un sărut de mamă,
suspina în suflet stele,
tu dai ochilor rouă? (duioșie)

de ce ai râs, ca un cerb cu coarnele rupte,
te-am auzit, iar râsul a fugit
într-un prunc nenăscut,
de ce ai râs, când mă jucam cu vântul,
ce ieri îl îmblânzisem,
nu ai văzut luna?
pe cerul încolțit de lumină. (copilărie)

cu sufletul însetat, aștept
ca fântânile ierbii, să-mi adape
rotundul ulcior din brațele ei,
îl apuc cu mâinile amândouă,
cu ochii grei de albastru, sorbind
tăcerea din gândul, ce voia să se nască,
în palmele ei. (iubire)

te știu culcat în gura ierbii,
cu apa pe care ți-au sorbit-o copiii,
ulcior rotund, din mâinile pământului
beau apa, pe care ți-au dat-o când,
din pământ și apă, ai devenit rotund
din cer te-ai coborât, în mâini aspre de lut
știu, te cunosc, ulcior din gură de rai
ce mi-aduci dulcea apă, într-o zi de vară,
la adunat de fân în livada bunicii. (vara)

învăț, să mă cunosc, mă cheamă...
rostit de mii de ori, îl uit, pornit să caut
unde, sunt, ca primul om mușcat
de răul venit, aici pe pământ,
mă cunosc, acum, pot zice
am un nume, care mă cheamă...
unde, să-nvăț a rosti, după
soare și vânt, după ploaie cu soare
toate în mine, sunt
plin de cuvinte, mă știu...
oare? când? cum? ... (întrebări)

nu-ți mai cunosc pașii,
am uitat culoarea lor,
de atâta vreme, s-au desfrunzit
cuvintele, în glasul crescut în noi
în toate vocile, pe care le-am uitat
demult, știam cum te numești,
acum te cheamă, ca pe toți oamenii
pe care îi întâlnesc, dimineața
când privirile se coc, la căldura
mâinilor adormite, în dorul de iubirea ta. (iubiri uitate)

s-a pus o întrebare, cu glas potolit
ironic de singur, s-a lăsat păcălit
cuprins, de tăcerea, ce a împărțit,
aici, e răspunsul, adevăr negrăit. (îndoiala)

oamenii când dorm, devin copii
învață încă o dată, cum cerul
se ridică în zbor, iar pâinea
nu se mănâncă tihnit, ci cu graba
știută de ei, când pierd ascunzișul
de mine (eu sunt un copac),
oamenii când dorm, spun "mama"
cu bucuria celui trezit din zbor,
așteaptă sărutul cuvintelor,
ce spun copiii oamenilor, când dorm? (inocență)

plouă, cu sâmburi de cer, vântul
ascultă, furia își face culcuș în bărcile goale,
este octombrie, se simte o ploaie,
stau într-o casă pierdută, confuză, goală
mi-e vorba ușoară, căutarea străină,
în glasuri pierdute, mi-e dor de o gutuie
rotundă, de un cer văduvit, ce cade
cu sâmburi de rouă peste pământul acrit. (nostalgie)

anotimpuri băute, cu lumina din mine
ajuns, un drum adormit în calea
ce vine, să caute odihna rămasă departe
de florile mele, caut, mai sus un râu
cu zâmbetul stins, în pași nevăzuți,
ce vin și coboară, mai jos de adânc,
cu oboseala sfâșiată, așteptând să răsar,
pe cuvântul crescut din adâncuri, în mine. (sinele)

o bătrână mi-a dat flori, albastre
ca cerul, crescut din mine
le-am pus în pământul, mâinilor mele
în toate diminețile le ud și adun
visul în care o bătrână,
mi-a dat flori, în răsărit de soare. (bucurie)

eram bătrân, cu pumnii adunați
la păsări uitate, în copacii capului meu,
ce sărutau cerul, cuprins între lună și stele,
eram bătrân și-mi tăiau carnea felii
ce-mi cădea de pe mine,
s-o pună în pământul, devenit rod,
a venit un război, izbucnit pretutindeni
am văzut, cu ochi de bătrân părăsit,
în jocul de-a moarte, mâine este o zi,
o speranță, eram bătrân
și-mi cunoșteam răbdarea. (înțelepciune)

aș vrea să fiu un trecător, care să calce pământul
și să nu-i aud geamătul, aș vrea să fiu o pasăre,
care să îmbrățișeze vântul, să nu-i aud strigătul,
aș vrea să fiu o frunză, care să plece în vânt,
să nu-i aud freamătul, aș vrea să fiu o stea,
care se naște în ploaie, să nu-i simt lacrima
dar eu sunt om, și-ți slăvesc toată creația Ta.
(rugă)

suflet găsit, în zbor de pasăre, fără trup
trist, în noaptea cu lună, vesel în cântec de stele,
colindă pământul, semănând furtună,
fură ierbi ninsoarea, pleacă și vine
din nou, zbor de pasăre fără trup,
zi de zi, tot mai mare, după cum este ziua cu soare.
(vis)

dacă toți oamenii ar fi îndrăgostiți,
ar muri flămânzi, de pâine
măinile lor, ar fi prea rotunde,
adunate, pentru focuri neaprinse
în cuptoare, ar muri de setea,
ce nu o mai vor buzele,
coapte'ntr-un măr,
dacă toți oamenii ar fi îndrăgostiți,
noaptea cu lună, ar fi veșnic uitată pe cer,
în clipe ce se vor a rămâne, numai brațe și gânduri,
stăpânite de dor. (dor)

vreau să învăț a mânca pâinea cu sare,
cu mâinile amândouă, să beau vinul,
din ploscă cu gândul cel mai curat,
trăiască mirii viață nouă,
să nasc, cu toată ființa mea, copii și ulcioare,
din luturi ce nu se mai vor,
călcate-n picioare,
atunci, voi fi în stare să intru-n horă
să joc după lăută,
lângă toți oamenii, care se nasc în nuntă. (nuntă)

florile, nu sunt rotunde,
au petale rotunde și mijloc de altă culoare,
cerul nu este albastru,
apa din râu, e așa
iarba nu o mai calc, cu picioare încălțate,
ci desculță, să-i simt viața
supt tălpi, îndrăgostită de ea. (dorința)

în nopți singure, cu miros de viață
rog vântul, să-mi aducă visul
ce m-adoarme în lumi, găsite aici,
ori în altă viață (clipe)

hipnotic, vreau un punct, care să crească
să-mi găsească finitul în viața nelimitată,
de nici o închipuire, tu să-mi dai gândurile
strânse rotund, în mâini reci, adunate
de pe străzi, aprins în lumina, să le pui
pe fruntea fierbinte de visul în care, sunt aici
atât de aproape de tine, și-ți spun,
suntem la fel în extreme, când singurătatea crește
într-o singură culoare, eu te vreau adunat
de oriunde, lângă mine cu mâinile strânse rotund,
doar pentru fruntea mea. (febră)

mă uit la rostul păsărilor
mi-e teamă, că nu am credință
a-mi face casă, din lemn, pământ și din piatră
aduse de mâini, ce știu aprinde și focuri,
în flori bătute-n lemn și datini,
strânse în începuturi, în case cu ferestre
cât soarele, luminând dimineți
când dorm și nu dorm, în emoții timide,
mi-e teamă că n-oi avea credința,
să-nvăț a cânta, când îmi voi face casă (nădejde)

ți-aș cânta cel mai frumos cântec
dacă aș ști a cânta,
ți-aș dărui cei mai frumoși cai,
dacă aș ști secretul lor,
dar pot să-ți dau, cel mai tainic gând,
al sufletului meu (divinitate)

mi-am cuibărit toate păsările lângă focul,
ce l-ai aprins, mare,
să vină pădurea, să se-ncălzească,
să nu rămână pârâu, care să nu iubească
noaptea cu stele, am rămas cu palmele
lângă focul tău, te-am privit, până s-au stins
în cenușă stelele,
toate poveștile nopții, au rămas
în priviri cu necuprinsul și neliniștea vântului,
îți mai amintești, cu ne-a purtat printre nori,
mergeam înainte, tot înainte între cer și pământ
infinitu-mi părea prea cosmic,
între norii ce alergau, prin trupurile noastre
(poveste)

ciclul mărului

atunci când vin ploile, prea repede
rămân merele cu întrebări neștiute
în frunze, rămân cu atâtea întrebări,
rotunde, necoapte, când îndrăznești
să le descoperi, în ploile,
ce vin.

îmi plac merele, care mi le aduci
din două motive, unul pentru că
sunt din mărul tău, doi pentru că
îmi plac merele, fericirea poate să fie
un măr, pe care mi-l dai tu din suflet,
bucuria, ești tu, care-mi întinzi un măr
cu toate gândurile rotunde
de bunătatea ta.

cei mai triști, sunt merii rodiți
și neculeși de nimeni,
cu lumina adunată în semințe,
așteptând să vină să-i culeagă
cineva, în anotimpuri rămase uitate
când trec ploile,
iar toamna se adună în mărul
rodit și necules de nimeni.

m-adun în toate merele
pentru a nu fi singur,
mai știu că-ți plac ionatanele roșii,
toamna aceasta, rămâne să ne cuprindă
în toți merii, mustind de iubire.

am dat copilului din mine, să muște mărul
până-n mijlocul plin de timp,
negăsit în nimic mai mare decât în semințe,
copacii pleacă să-și caute frunzele,
merii se coc, fără păsările plecate
în stolul negăsit de nici o iarnă,
este un timp de așteptare, o iarnă
ce stă să vină.

există în noi absolutul mărului,
așa cum ploaia,
devine rotundă de sus în jos
și cade rădăcină, pentru toți copacii din lume
trăim sub semnul credinței,
înainte de-a ne naște, acum știu
de ce pământul este rotund,
există în noi absolutul mărului,
întotdeauna ne întoarcem în mărginimea
oamenilor de a trăi, visul copacilor
ce nu mai mor niciodată.

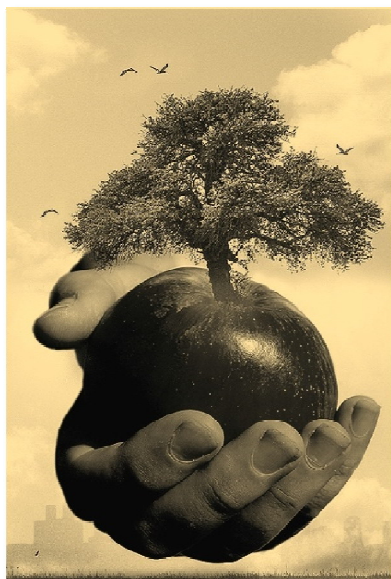
a mai trecut o veșnicie,
oamenii au făcut o descoperire uimitoare,
toamna, cerul este atât de aproape de noi,
încât culegem soarele, cu merele din livada pământului.

am rămas adunată, în toate
frunzele castanului, e străin
de locurile noastre, dar știe multe
despre iubire, știi ce fac îndrăgostiții
când plouă, iar oamenii devin răi?
se ascund în primul măr, ce le iese în cale,
apoi se dăruiesc copilului pistruiat
cu genunchi juliți de joacă

s-au dezgolit copacii, au plecat frunzele
în alt univers,
aș agăța câte un gând
de fiecare ramură, să nu mai fie singuri,
în nopțile cu lună, gândul cel mai curat
aproape de rădăcină, l-aș trimite
pământului, să vină toamna cea darnică
cu mere la tine

te-am cunoscut în toate chipurile
pe care le-am născut, după ce-am învățat
a ne naște, am iubit toți oamenii buni
și mai puțin buni, în toamna,
când soarele a trecut în merele
adunate în obraji de copil

sunt cuprinsă de un gând, mi-au rămas necoapte
merele înmuiate în lumina lunii, pământul este plin de o
iarbă albastră, stau să-mi deslușesc
mâinile ce cuprind infinitul,
între două apusuri,
te aștept nepoftit într-o seară,
să privim împreună,
luna ce răsare
într-un cerc de secetă.

când plouă, te vreau lângă focul meu
să-mi oprești gândurile, care vin
din negura ploii, vino,
așază-mi sufletul rotund
într-o toamnă,
regăsită în inimile noastre (melancolie)

am mâncat atâtea castane,
de mi-au crescut frunze,
mă scutur de toată iubirea ta,
acum a venit un alt anotimp,
aștept să cadă zăpada
peste sufletul meu. (uitare)

ne adunăm în jurul nostru,
cu toate cercurile de secetă ale lunii,
prea plină de noaptea, care ne spune
povestea timpului, ce vine și pleacă
în steaua, care trece în noi,
când ne adunăm drepti și singuri
în nopți, cu mesteceni atât de albi. (singurătate)

mai spune-mi despre țiganii care-și adună traiul,
în munții ce poartă ceruri, ascunse-n adânc
printre capre și urși ce pot să fie,
strămoșii părașiți printre șatre, demult (arhetip)

de când ai plecat, s-a coborât ceața
vorbesc prin pâcla groasă, ce-a băut
lapte din calea lactee, e rece
prea liniște să nu aud, lătratul
la luna care stă s-apună. (crâmpel)

mi-a rămas un gând, pentru tine
început în falsă primăvară,
vor muri toți ghiociei, care au crezut
că lumea, este zăpada din prima zi,
și eu credeam la fel, dar mi-au rămas
neîmplinite primăverile cu ghiociei,
ascunși în copilul din mine. (naivitate)

te-am căutat în toate cuvintele
să-ți găsesc perechea, cea mai potrivită
apoi să te port cu mine,
ți-am găsit puritatea, în lumina pusă
deoparte-n ochii tăi. (gând)

plopilor au rămas să-și caute umbrele,
în nopți fără lună,
când plouă de surzește pământul,
când plouă, plopilor rămân verticali,
ca o speranță
în noaptea ce stă să vină. (atitudine)

noaptele de iarnă, sunt atât de adânci
se aude cântecul zăpezii sub stele,
mai știi, să mă fur de singurătate
întotdeauna de lângă mine,
oscilez între tine, care ești departe
și străinul, care-i aproape, fascinat de cerul
luminat de zăpada albastră (2)

a mai rămas un singur cer luminat
oamenii dorm, visele pot fi,
dacă bine-ți aduci aminte,
o a doua viață
adâncul din noi,
e mai blând uneori, decât traiul,
aici pe pământ. (certitudine)

sunt eu, un fir de iarbă?
când pământul se roagă la soare,
sunt eu un porumbel?
iar cerul cântă în norii cu ploaie,
sunt eu cel ascuns?
când dintotdeauna am visat unicornul albastru,
pe care-l cheamă vânt
sunt eu? eu, iar ghiociei abia găsesc drumul,
spre casă, în zăpada căzută din cer,
adusă de îngerul zăpezii. (regăsiri)

lasă-ți păsările să zboare,
din toate coliviile aurite,
la soarele, ce bate a primăvară,
lasă-ți păsările să-și facă cuib,
veșnic să scoată pui,
în pomii rămași în muguri. (primăvara)

sunt tristă, ca o mare fără valuri
ca o pasăre fără cuib, sunt atât de tristă
de-mi culeg sufletul, într-un pumn,
să-l pun să mai crească, să-mi rămână
înverzit pentru altă iubire. (stare)

am văzut o pasăre, cu trupul albastru
mic, de-l cuprinzi cu suflarea odată,
aripile străvezii îi ajungeau în ceruri
ascunse, în zbor bătut de gând sihastru. (rugăciune)

e atâta duiosie-n mine, mi se așează munții
în palme, s-adoarmă în singurătatea zăpezii,
când nimeni nu mă caută, o clipă mă desfac
în zbor și curg petale, la timp de pace
e atâta duiosie-n mine, de mă doare sufletul.
(zbor)

am trecut peste timpul înghețat,
ce vorbește a tăcere,
în gânduri adunate,
nu mai știu nici o lume,
cu zăpezi atât de profunde
suntem singurii, adunații de prin veșnicie
cu lumini rămase în ochii copiilor,
ce știu a vorbi cu stele
ce nu vor trece nicicând. (...)

să primim ploile, care vin întotdeauna
asupra celor răspândiți într-o vreme,
rămași cu frunzele plecate, s-aducă
speranța ce cântă-n semințele roade. (timp)

înainte de-a mă naște, știam să rostesc
toate cuvintele, este pământul meu,
nobila țărână? lasă-mă să-mi slobod picioarele,
să te calc, cu mâinile fructe-n adânc,
să-mi găsesc izvoarele,
primul nume l-am știut înainte de-a mă naște,
de la cei adormiți, care s-au născut în mine,
prin gândurile lor, te-am numit, horă rotundă
cu cântec flămând, de pâine și sare. (țară)

am venit din toate oalele smălțuite,
ale lui moș ion, să-ți arăt porumbeii,
ce nu pot trăi fără copii,
am venit din fluierul lui moș ion,
cu turma dusă în muntele ce atinge apusul,
cu fruntea de zăpadă,
am venit din ogorul încolțit al lui moș ion,
cu miros de pâine coaptă pe vatră. (la țară)

îmi caut toate păsările înnoptate la tine,
semințele toate le semăn, din grâul cel mai curat
dimineața iarba, o calc plină de rouă,
nu-ți mai spun nimic, acum la margini de ape,
mi-am găsit rostul. (gând)

copacii au rămas singuri toamna,
cu ramurile ca după un război necâștigat,
în dimineți tulburi, ne-am cules din tulpina
cea mai veche din lume,
e toamnă, și copacii au rămas singuri,
pe pământ. (singurătate)

ai văzut dimineața în zori, cu abur
întors din pământ, un lan de seară?
uniformitatea lui mă doare,
liniștea formei, culoare, când vântul
își ia obolul înapoi,
macii absoluți în roșul cel mai cuminte,
ai văzut un lan de seară ce cântă
simfonia celestă, aici pe pământ
într-o dimineață în zori? (uimire)

hai, să plecăm unul, doar unul
în maramureș, ceilalți să rămână acasă
cele mai frumoase porți, le găsim în ochii
copiilor noștri,
hai, să plecăm în maramureș,
iar lingura veche, din timpuri uitate în lume,
cu luna și soarele culcate-n apus,
cu brâul rămas în porțile deschise,
unul, doar unul, să plecăm
în maramureș. (certitudini)

vâlceaua cea mai verde, în herghelii
nebune de zbor, sunt eu, mă pasc caii
și iarba-mi crește sub cerul, cu luna plină
ne căutăm întotdeauna, la ceasul
când dorm apele, iar luna stă să apună (nocturnă)

a mai rămas să înverzească un copac,
în inima mea, au trecut florile
pe lângă muguri,
iar rodul a rămas rotund,
în fiecare zi mă gândesc,
de ce nu mai vin păsările,
să-și facă cuib,
în copacul rămas să-nverzească,
prin chinul nopților,
când în jurul rădăcinilor,
se adună pământul,
și se crede-nflorit. (eu)

am obosit de-atâta neliniște,
s-a oprit timpul să-l ajung din urmă,
cu amintiri ce fură ceasul din veșnicie,
târziu adorm, în timpul de acum,
când soarele răsare în dimineți,
prin umbre de cocoși răstigniți,
pe hornuri negăsite de timp. (filosofie)

a venit primăvara, îmi spunea bunica
în primul ou plesnit, a piuit de gogoasă aurie
a venit primăvara, pământul sub plug
desfăcut felii de mare bătută,
a venit primăvara, îmi spunea bunica
rămasă-n semințele aruncate-n brazdă,
a venit un nou început, o luăm de la capăt,
într-o veșnică horă. (horă)

dacă sângele nu ar fi roșu, am uita că ne-am născut
din părinți, ne-am crede poame cumiști,
fără rostul întrebării, îmi este sete de apă,
când sunt flămând de pământ,
morții unde sunt,
fiecare om are morții lui
rămași în statui, căutați în idee,
când ne-am adunat împreună luptele,
și-am prorocit, va fi epopée,
morții ne-au dat caii rămași vii,
să ne-aducă aminte, a ne căuta,
când uităm cum se numește timpul.
(dintotdeauna)

nu te vreau lângă mine când plouă,
mi-ar fi teamă, că nu ai ști să ascuți
ploile mele, când plouă stai închis în tine
ascultă-ți tăcerile, găsește-ți adâncurile,
și adună-le în izvoare când plouă. (meditație)

mă dor rădăcinile mamei mele, mamei,
mamei mele,
fluierul cântă, mirelui tată,
mă dor rădăcinile tatălui meu, tatălui,
tatălui meu,
pământul se adapă în caii albi ai nunții,
voievozii blestemă, luptele învinse
se-nchină și munții, la sămânța neamului meu,
urmașii rămași fără timp, pân' vom rodi
din nou și vom fi iarăși,
plugul ce ară, nunțile copiilor,
fluierul cântă flăcăilor la țară,
așază mirese, la vatră ș'apoi
mă dor rădăcinile, rădăcinile neamului meu.
(istorie)

cerul, nu are anotimpuri, doar norii
ei sunt memoria lor, în cuiburi de păsări
strunite de ploii, crescute-n nevoia
adânc, înțeleasă
de-a face din ploii,
un cântec pe-o casă (sunset)

nu m-a născut nimeni, niciunde
am apărut din întâmplare, într-o dimineață
cu mulți fulgi de nea, când oamenii spun
o poveste, iar cerul se lasă pe pământ
vinovat de un vechi început,
nu m-a născut nimeni nicicând
îmi găsesc începutul în stele,
ca un punct, să devin odată cu ele (început)

când descoperim împreună stelele,
nimeni nu are dreptul să ne numească altfel
decât noi, dimineața să rămânem neîncepuți
în gânduri, iar ele să răsară în ceea ce suntem,
acum și-ntotdeauna, alături rostuiți în viața, de dincolo
de noi. (intimitate)

am rămas ca după un război,
străin și nedrept, să ascultăm
cum se trezește zăpada,
nu pot să-mi opresc un gând,
ce vine și pleacă în lumina dintâi,
sunt plină de cuvintele adunate,
rămase jumătate, după un război nescris
în viața ce stă și așteaptă să fie jucată,
după legi scrise adânc, adunate în noi. (căutări)

mă găsesc în culoare infinită
a unui cer nepătruns, a păsării albe
ca un zbor obsedat ce a căzut în aripa grea,
într-un lan de grâu, ce aștepta copt
să vină să-l ia,
lacrimile cuprinse în tăceri,
cădeau pe un mac, ce dormea
într-un roșu aprins, la asfințit
după dealul din vale. (holdă)

e atât de mic orașul atunci când pleci
îl poți pune în buzunarul stâng,
cu plopi cu tot,
și-ar mai avea loc și râul,
dar e departe izvorul și-l înfășor,
în jurul munților,
ce-l țin aproape de cer. (într-o zi)

am domesticit tăcerea, se ține de mine
ca de-o mamă cumsecade, în zilele
când fulgii de nea sunt atât de mari
oamenii nu se mai văd unii pe alții,
m-am pus la masă cu tăcerea, ascult
cum în mine picură timpul. (acum)

am stat la cumpăna satului, și-am primit
cu soarele roșu-n asfințit, turmele ce veneau
de la pășune, am stat în cumpăna satului
ascultând la cină, pe moș ion care a cosit o livadă
iar mama veta a mai săpat un ogor,
se-adună ogoarele-n străchini rotunde,
pline de lapte aburind, în visele țăranilor
rămâne credincios doar câinele,
plătit cu un boț de mălai. (copilărie)

a nins cu fulgi adevărați, a nins cu frig
în oameni, ascunși mai mult în ei, acum când
vine un alt cer, să ne-amintească
a mai trecut un timp, am mai văzut o lume
am mai crescut un cerc, ce frumoase sunt
cercurile copacilor bătrâni, perfecte
ca cea mai mare împlinire a timpului rămas.
(meditație)

trandafirii se rup primăvara, verdele prea crud
nu înțeapă, primăvara se rup toate iubirile trandafirilor,
să crească cu spinii mai blânzi
ascultă pământul primăvara, e atât de bun
se lasă rupt de toți oamenii
în brazde flămânde de rod. (începuturi)

m-am ghemuit lângă suflet, să-mi crească
mugurii, a venit primăvara
îmi încolțesc gândurile pline de iubire,
voi fi plină de flori, vino să le culegi dimineața,
când roua este atât de blândă
iar florile se dăruiesc mâinilor ce le frâng. (jertfă)

nu mai știu să mai scriu, mi-au rămas cuvintele
fără soț, ne confundăm uneori, încât nu mai știu,
cine vine și cine pleacă,
important este să ne găsim
așa cum fiecare dorește să-nflorească în celălalt,
acum știu, tu ai plecat, iar eu aștept
să vii într-o dimineață, cu abur de pâine
în cântec de zori, necuprins de nimic, doar de noi.
(scrisoare)

de când ai plecat, am învățat să trăiesc singură
nu-mi mai atingi fruntea,
decât în visele tale, atunci mă trezesc
și văd că s-a luminat de ziuă. (gând)

îmi adun bucuriile, din ochii copiilor mei
cuvintele sunt atât de simple,
nerostite atât de bogate,
îmi adun bucuriile, din ochii nepoților mei
poveștile devin visele lor,
mă trezesc într-o zi potrivită de-a rosti
toate cuvintele rămase mai aproape de mine.
(maturitate)

îmi plac ploile de vară, care vin,
pe neașteptate, fără să-ți spună nimic
cu stropii mari de copii jucăuși,
sub cerul acoperit doar de-un nor rătăcit. (vara)

te-a nins vreodată, o ploaie de flori
petale albe rămase necuprinse-n rodul
cel tainic al bătrânului măr?
te-ai trezit cuprins din toate părțile
de-o năvală albă și roz,
aduse-n vânt de primăvară,
de nu mai știi ce ești o clipă,
te crezi un fluture,
un vis rămas ascuns în zbor,
tăcut de flori. (de primăvară)

ne atingem în stele,
ne privim în gânduri
lumina ce străbate atâtea lumi
vine la mine,
după ce-Ți atinge mâinile. (haiku)

sakura a înflorit din iubirea ta,
primăvara vine să aducă
gândul de pace, în lumină
ce cuprinde o mare de cireș înfloriți (haiku)

scrisori către Tatăl meu

duhovnicului meu

e năvală de flori,
în toate pălmile pământului
cuprinse în iarba dimineții,
sunt mai aproape de Tine,
prin copacii rămași frați, în dimineți
senine, cu iarba atât de verde
e năvală de timpuri,
iar eu îmi caut mântuirea...

veniți odată,
să privim munții
în timpul rămas pentru noi aici,
veniți să privim munții,
ce tac cântând în păduri și izvoare,
veniți să privim munții,
ce sunt atât de aproape
de cer și pământ,
unde Te-am găsit pe Tine,
rămas în sufletul meu
și după ce nu vom mai fi...

mi-am găsit ființa împărțită-n copii,
rămasă să-și plângă orice gând de păcat,
fără rostul întrebării, voi pleca, voi rămâne?
primește-mi ruga și iartă-mi păcatul
ce este în mine, binecuvântează viața
ce vine în toți copiii mei,
care la rându-i trece, și ei devin
părinți ce-am fost odată noi

iubirea ce se-adună din fiecare clipă,
rămasă în gândul întors către divin,
așează plinătatea sufletelor,
eu, care te caut în cel mai curat vin,
găsește-mi mie răul ce-l port în rădăcini,
scoate-l să nu-mi mai întineze sufletul
ce poartă, pecetea chipului Tău
ce pustie este viața fără iubirea Ta,
ce este-n noi ascunsă, ajută-ne
s-o dăruim, fii blând și răbdător,
cu pruncii ce vin la Tine la izvor

bucuria mea este cântecul,
ce-mi ascultă inima în fiecare clipă,
știu că dăruind, primesc
îți dau Ție clipa cea mai curată,
a inimii mele, pentru a veni-napoi
la mine mai bogată cu bunătatea Ta

rugăciunea este o poartă, un curcubeu
la un capăt, sunt eu, la celălalt, Dumnezeu
în fiecare clipă aici pe pământ
trăim bucuria, gândului întors
spre rugăciunea ce este o poartă
prin care vom trece la Tine

cred în lumina care vine
de sus în jos,
adusă-n zbor de-un porumbel
cred în iubirea Ta,
crescută-n noi
dacă-i dăm voie,
să ne rugăm ca toată viața
să rămână o statornică rugăciune
în lumina ce vine
de sus, în jos, ... în noi

e atâta liniște,
aud cum îmi cresc gândurile
la margini de ape,
e atâta liniște
am rămas să-mi ascult
universul din mine,
ce-ți cântă neîncetat
cu licăr de stele,
în nopți când mă așez
în fața icoanei Tale,
e atâta liniște

am vorbit cu Tine despre toamna
cu florile ce au suflet,
sunt atât de cuprinsă-n tăceri,
refuz anotimpul alb ce stă să vină
un copil mi-a șoptit, despre bulgări albi
și sania ascunsă-n hambar,
vine zăpada mare și grea,
iar cerul e atât de aproape de noi,
în joaca de-a îngerii
pe cărarea nemăturată de nea

dacă infinitul se cunoaște prin finit,
neadevărul prin adevăr,
absolutul prin relativ,
de ce n-am cunoaște
veșnicia prin moarte,
și pe Tine prin iubirea
pentru aproapele meu

nu mă-nspăimântă dispariția mea fizică,
ci faptul că nu voi mai ști niciodată,
ce va fi după mine
dorința de-a cunoaște e singura ce-mi refuză
împăcarea că nu voi mai fi,
dacă am trăi prezentul veșnic
fără să ne gândim la Tine
am pleca lipsiți de speranța învierii
mielului răstignit

mi-au înflorit ghiocelii în palmele Tale
copii cumiști cu ochii mari și blânzi,
ascunși după pleoape, nu Ți-am vorbit
niciodată de ei, timizii care vin cu-atâta dragoste
să-mpace iarna cu primăvara, într-un cântec
rotund și alb, de pace

mi-e dor de Tine, cum le este dor munților
de soarele apus, mării de valurile,
ce pleacă și vin, mi-e dor de apa
ce ai putea fi Tu, ce vine din toate așteptările
pământului, înainte de-a răsări iarba
știi că atunci când vor înfrunzi copacii
voi fi mai bogată, că Tu cu mine ești,
au venit berzele, iar cuibul de anul trecut
s-a umplut cu puii trimiși de Tine

venim pe pământ, ca sămburi de lumină,
ne botezăm cu Duhul Sfânt și devenim creștini,
rămânem liberi să ne-alegem drumul,
în lumina ce ne rămâne-n suflet, sau va pieri
cuprinși între două păcate, zăbovim
într-un timp limitat, din aproape-n aproape,
lumina ce vine mereu de la Tine,
o cuprindem într-un gând,
ce-aduce împăcare aici pe pământ

uneori, rugăciunea mea devine un zbor
necuprins, între două stele
toate poveștile spuse își găsesc rostul
în fiecare suflet, care te caută pe Tine

iubirea căutată-ntre două porunci,
rămâne pecetea pusă-n sufletul meu, de Tine
Te caut în adâncul universului meu,
mă luminezi și-n bucuria mea Te dăruiesc,
celor care la rându-i Te poartă,
acum Te cresc sau scad
după lumina ce-o cuprind
în inima mea,
lasă-mă să Te iubesc veșnic,
ca lumina cea dintâi,
care nicicând nu piere

m-am trezit iubindu-Te, cu ființa mea
cea mai tainică, pe care n-o cunosc nici eu,
Tu o cunoști dinainte, deplin
în mare mila Ta, mi-o arăți și mie,
ca să mă știu mai bine
ajută-mi ființa, care nu s-a născut
să ființeze în iubirea Ta,
la apa mâinilor Tale
să-și găsească setea,
în iubirea Ta să-și cunoască neputința,
o, Ziditorul meu, din Tine m-am născut din nou

în singurătatea mea, numai pe Tine te am,
mă cuprinzi în mâinile Tale, mă odihnești
în ele ca într-un căuș adânc, mă împlinesc
în gândul cel curat, ca un zbor neînceput
adunat în jurul meu, cum își adună pământul
rădăcinile, în stejarul pornit spre lumină

Te cunosc prin toată creația Ta,
ești tatăl munților,
tatăl, tatăl pădurilor,
cerbilor, ce-și culeg victoriile
la izvoarele cele adânci,
iarba te cunoaște ca tatăl, cel dintâi
în zborul cel înalt al păsărilor,
cuprinzi infinitul albastru,
tăcerea cea mai adâncă Te știe,
Îți cunoaște lumina,
suflarea vie a fiecărui suflet Te caută,
pentru a împlini iubirea,
porunca cea dintâi

în ființa mea vreau să crești,
să mă transformi,
să devin în mâinile Tale,
o sămânță pe care s-o pui
la rădăcina unui izvor,
în muntele cel mai aproape,
de casa unde voi locui,
după ce mă voi naște din nou

poruncă ne-ai dat nouă,
să punem iubirea-n sufletele noastre,
zborul cel mai curat, să-l primim
în rugăciunea către Tine,
cântecul vântului să-l ascultăm
în pacea deplină, iar cartea sfântă,
s-o punem căpătâi, în sufletele noastre,
când vom veni la tine

în bunătatea Ta de-a ne mântui
ne scoți în cale Lazăr-i,
păziți fiind ei de câinii cei blânzi,
noi orbi în astă lume
trecem din nou nepăsători,
nu vedem esența, calea
cuprinși de griji mărunte
de timpul ce-a rămas,
uităm astfel de noi
și de-adevăruri simple
rămași la colț de stradă
nevrednici de-a fi...
Lazăr-i

inima mea Ți-o dau Ție,
să fie pământul Tău,
în care să semeni,
grâul cel mai curat,
cu macii cei mai roșii,
în pământul inimii mele
să-ți faci livadă
iar merele,
să nu cuprindă,
căderea cea dintâi
pământul inimii mele
să fie pășunea turmelor,
cu iarba cea grasă și verde,
cu ape limpezi să-mi astâmperi
setea după cunoașterea Ta
în inima mea Doamne,
Te voi cunoaște,
în inima mea

mi-e dor de casa mea din cer,
unde nu este nici binele, nici răul
mi-e dor de starea mea de zbor,
ce-mi alină adâncurile mele,
când voi veni acasă, Doamne
vei ști că sunt eu
sau vei spune: "Nu te cunosc pe tine!"?
ajută-mi Doamne, să-mi găsesc calea
spre casa mea din Cer

porumbeii ridică ploaia,
pe aripi unite-n rugăciune,
lumina zilei de Duminică
devine bucuria cântecului
clopotelor ce vestesc
coborârea îngerilor,
la Sfânta Liturghie,
în casa Domnului

este țărâna, nobila țărâna
din care Le-ai făcut pe toate,
țara cu munții aproape de cer,
marea veșnic pusă-n hotar,
țara care se naște din pâine și sare
cu dărnicie așează în vatra veșnic aprinsă,
cântecul fiului de țăran,
izvoare limpezi, cu păsări ridicate-n zbor,
ce le am în suflet,
Tu ești țara,
țara, visurilor noastre

uneori trăiesc într-un alt timp,
într-o altă dimensiune a sufletului meu,
uit cele mari și mărunte ale zilei ce trece,
mă găsesc izvor, care nu știe încotro
să pornească, ne regăsim îndrăzneț
într-un timp pe care nu-l cunoaștem,
și-o luăm de la început

Tu,
care ești dintotdeauna
în sufletul meu
îmi arăți calea,
mă rog Ție,
fă-mă vasul Tău,
umple-mi sufletul
ca să te pot slăvi,
Doamne,
darurile toate,
să le dau
celor ce trăiesc cu mine
în timpul pe care
am ajuns a-l cunoaște
prin mila Ta.

ne risipim în singurătăți, fără Tine
sufletele noastre-și pierd rostul,
departe de izvorul vieții, zborul rămâne
fără aripi, sufletul cade-n trup
mintea dă slavă materiei, fără Tine
trăim iluzoriu, ne pierdem umanitatea
Ai milă, adună-ne în timpul de mântuire,
fă-ne lucrarea Ta, vas al lucrării Tale
să fim

sufletul meu este,
un freamăt tânguitor
o căutare, în care totul,
devine, o necuprinsă pace

rugăciunea rămâne rotundă,
coboară și urcă, o năvală lăuntrică,
un fior de lacrimi, ce-aduce gândul
spălat de tina păcatului,
mă rostuiesc mai aproape de Tine,
răscumpăr prin pronia Ta, timpul în care
nu Te știam, în păcatul meu, Mântuitorule

ne-adunăm în timpuri,
care-au trecut și vin
în veșnica mișcare a gândului
ne rânduim la școala unde vom fi
lucrarea cea buna sau rea
primește-ne să Te slăvim
prin creația Ta,
Doamne

eu cu Tine când vorbesc, îmi regăsesc
toate izvoarele, pornite năvalnic
spre oceanul, care le cuprinde pe toate

îmbracă-ne în mila Ta,
pe noi nevrednicii
darurile Tale, pune-le în vasul Tău
sfințește-ne cu bunătatea Ta,
pe noi păcătoșii,
ridică-ne din gârbovirea sufletească,
și înțelepciunea Ta,
dă-ne-o nouă
să rămânem drepți
în viața aceasta,
în care pelerini suntem,
călători
în răgazul unei clipe,
trecători
între cer și pământ

munții se închină în fiecare dimineață,
la răsărit de soare, fac plecăciune ziditorului,
Retezatul este tăiat pentru că sunt pașii Tăi
pe el, iar noi oamenii nu trebuie decât să dăm
slavă creației și inima noastră Ție

vreau să trăiesc departe de tine
iubindu-te fără trup,
mă rog Dumnezeului meu,
să mă lumineze în ruga mea pentru tine,
te iubesc ca pe aproapele meu,
iubirea mea este umilă, adâncă
o găsesc în liniștea cerului fără furtună
cuprinsă-n albastrul ce-l port în ființa mea

ne căutăm în cei din jurul nostru,
uneori ne regăsim singuri și triști
în lumi adormite, în slava materiei
alteori în piatra pe care a-i pus-o
sub picioarele mele, Te găesc
puternică lumină, în cei cu care ascult
rugăciunile la Sfânta Liturghie

trăiesc un timp în care nimic nu pare a fi bun,
Tu ești nădejdea mea, acoperământul meu,
casa mea, copilul meu, apa, floarea, zâmbetul, tristețea,
speranța, cântecul, primăvara, zăpada, cerul, pasărea,
râul, cartea, poezia, mama, universul
în care ființez în veșnicia pe care o găesc în Tine

cum pot
să mă-mpotrivesc violenței
decât cu iubire,
cum pot
să mă apăr de vorbele de ocară,
decât cu tăcere și nădejdea
că vei ierta, pe cel ce mă tulbură
cum pot
să rabd amenințările și hula
aduse Casei Tale,
decât rugându-mă Ție,
cu inima lăcrimând,
cerând iertare
pentru cel care merge
pe calea
ce-l desparte de Tine,
dă-mi putere Doamne,
să-l iubesc pe aproapele meu,
să nu-l judec,
pe cel ce nu te cunoaște încă,
să mă rog pentru vrăjmașul,
sufletului meu
să nu lucrăm păcatul
ce-n iubirea Ta lovește,
întoarce-ne cu fața spre Tine,
ca-ntr-o oglindă să ne vedem,
cum suntem
întoarce-ne-n smerenie adâncă
spre calea cea mântuitoare

iarna este odihna înțelepteii zăpezi,
ce-adună puterea pământului adormit
pentru primăvara ce stă să vină
în repetabila, rotunda, ziditoare
lucrare a timpului, dăruit de Fiul luminii

fiecare fulg de nea,
este un dar al îngerului zăpezii,
fiecare fulg de nea
are un nume, pe care-l știe
doar îngerul zăpezii,
pentru fiecare copil
cade un fulg de nea,
atunci când totul
este împodobit
pentru nașterea Domnului

iubirea aproapelui
înseamnă să-l porți în suflet,
ca pe-o rugăciune,
este bucuria de a împărtăși
clipa zilei cu el,
înălțarea în gândurile bune,
iubirea aproapelui
este a te uita pe tine
și-al pune pe el în gândul tău,
pe aproapele
care nu-ntotdeauna îți este prieten,
iubirea aproapelui
este un cântec
ce vrei să-l dăruiești
oricui vrea să-l primească
când iubirea este-n suflet,
acesta se deschide
ca o dimineață
într-o ploaie de vară,
ce udă iarba
cu binecuvântarea cerului

iartă-mă
cel ce ești înlăuntrul meu,
iartă-mă
ca să mă pot ierta deplin,
în cel care este alături
de mine și care sunt tot eu,
iartă-L pe el,
ca să mă ierți pe mine
el și eu suntem una
în inima Ta

am coborât în tainicul adânc, al sufletului meu
m-am regăsit ca o ciută, lângă un izvor
ce curgea lin, într-o vale aproape de cer
era o liniște a neliniștei, înainte de-a se-ntâmpla ceva
în amurgul cuprins într-un timp în care lumina,
venea și pleca, am găsit necuprinsă de nimic,
niciunde, ciuta rămasă să-și caute în iarba înaltă,
tovarășii de viață în copilăria sufletului meu

trăind ești Tu, trăiesc sunt eu
iubind ești Tu, iubesc sunt eu
am libertatea de-a alege
de-a fi Tu și eu în-același timp
ne-ai făcut după chipul și-asemănarea Ta
ai coborât pentru ca eu să mă pot înălța
ai venit în lumea mea,
ca eu să vin în lumea Ta
Te-ai lăsat miel răstignit
ca și eu să-mi răstignesc
păcatele pe crucea Ta
acum știu,
știu ce vrei să mă înveți
eu pot veni acasă,
în mine este toată împărăția Ta
dacă-mi recunosc chipul Tău
așezat tainic în mine,
ajută-mă să trăiesc, trăind
să iubesc, iubind
să cred, crezând
în veci, înviind

“Lasă-mă să mă odihnesc, înainte de-a mă duce și de-a nu mai fi.” Psalm 38, 18.

lasă-mă să-mi odihnesc trupul,
în iarba înaltă a verii
ce se așează în palma vântului,
ca o mireasă împodobită cu flori,
în miresme și zumzet de găze mărunte
lasă-mă să-mi limpezesc ochii,
în albastrul ce vine
de dincolo din împărăția Ta,
lasă-mă lângă obrazul copilului, adormit
în brațe de mamă, cu cântec de leagăn pentru el și ea,
lasă-mă să-mi odihnesc foamea, cu pâinea
în laptele mamei pământ,
lasă-mi un timp al odihnei,
în care să-mi pregătesc sufletul
în rugăciunea bătrânului sihastru,
apoi mă voi duce,
înainte de-a nu mai fi

ca un râu să curgă,
cuvintele rugăciunii mele
către Tine,
ca un râu ce nu se oprește nicicând
să cânte inima mea
numele Tău,
ziua și noapte ce vine și trece
să te căutăm
în tainicul sufletelor noastre,
iar dorul meu,
precum ploaia statornică
să cadă în pământul,
ce-l pui mereu înaintea mea
spre a mă vedea,
țărână sunt și țărână voi fi
doar iubirea Ta din mine
mă va duce la Tine,
când voi adormi

Tu ești în mine, dinainte de-a vedea lumina,
din lumea aceasta, iubirea Ta m-a îmbrăcat
de la început cu atâtea daruri,
încât noi oamenii,
ar trebui să trăim precum îngerii
aici pe pământ,
să te căutăm veșnic
în izvorul prin care izvorăști,
și toate cele dăruite
cu care ne-ai împodobit,
să le împărtășim cu cei asemeni nouă,
care nu Te știu încă în inima lor,
Mântuitorule.

pune aripi, sufletului meu
Doamne, pune aripi, ca să fiu
mai aproape de Tine,
în rugăciunea mea

mi-am arat grădina în sufletul meu
iarba cea mai verde a copilăriei mele,
crește în grădină, cu florile adunate
în toate culorile grădinii bunicii mele,
grădina mea trăiește în soarele ce răsare
pe cerul de alături, ce-l port în apa ce curge lin,
în adâncă odihnă,
crește-mi aripi să mă înalț
ca un flutur ce trăiește o zi,
o singură zi
apoi pleacă în toate curcubeele
pe care ni le-ai dat în ploaia ce cade
peste grădina secretă a sufletului meu

a trecut un timp și nu mi-am hrănit
sufletul meu cu Tine,
au trecut mulțime de gânduri
iar Tu nu ai fost în ele
iartă-mă că Te-am uitat o clipă
și-am făcut un pas fără Tine
am mai puțină iubire, când nu Te am
în lumina ochilor mei
fericirea zilei pe care mi-ai dat-o
este mai săracă dacă ziua trece
fără a-mi căuta semnele, ce vin de la Tine
tainicul ființei mele, mă dojenește
că nu-Ți rostesc numele
la poalele muntelui ce se înalță la cer
mă schimb într-o tăcută oglindă de ape
în care Tu să Te-oglindești,
până-n adâncul care urcă
când mă privești în dimineți ce stau să vină
și coboară, în adâncul umil
pentru a-mi aminti de moartea
ce vine-ntr-o zi oarecare,
ca o punte între două drumuri,
ce nu se abat de la cale
m-aștepți să-mi deschid inima mea,
m-aștepți într-o veșnică,
iertătoare, iubitoare
răbdare

poezia o ai în ființa ta de la început,
ascunsă, așteptând apa ploii să o crească,
soarele să o rodească, dreaptă și verde
înainte de-a te naște,
ai toată grădina poeziei în sufletul tău,
pregătită să vină odată cu tine
aici pe pământ, nu-ți mai rămâne decât să-ți
deschizi sufletul, să-ți lași rădăcinile
să-ți crească copacii,
în pământul ce-l ai și pe el,
în ființa ta să devină pădurea,
cu toate păsările adunate-n cuiburi
și vântul ce-ți-aduce cântec de ape
la care se-ntind să se adape
rădăcinile copiilor tăi
apoi să-ți îndrăgești toate florile lăuntrului tău
să-ți lași deschisă iubirea
și-atunci,
poezia poate să curgă
ca un râu,
ce nu se oprește nicicând.

Cuprins

adolescența	5	gând, atitudine	33
tablou, întrebări	6	(2), certitudine	34
viață, credință	7	regăsiri, primăvara	35
prietenie, autodidact	8	stare, rugăciune	36
suflet, amintiri	9	zbor, (...)	37
deveniri, căutări	10	timp, țară	38
altceva, duioșie	11	la țară, gând	39
copilărie, iubire	12	singurătate, uimire	40
vara, întrebări	13	certitudini, nocturnă	41
iubiri uitate, îndoială	14	eu, filosofie	42
inocență, nostalgie	15	horă, dintotdeauna	43
sinele, bucurie	16	meditație, istorie	44
înțelepciune, rugă	17	sunet, început	45
vis, dor	18	intimitate, căutări	46
nuntă, dorința	19	holdă, într-o zi	47
clipe, febră	20	acum, copilărie	48
nădejde, divinitate	21	meditație, începuturi	49
poveste	22	jertfă, scrisoare	50
ciclul mărului	23	gând, maturitate	51
melancolie, uitare	30	vara, de primăvară	52
singurătate, arhetip	31	haiku, haiku	53
crâmpei, naivitate	32	scrisori către Tatăl meu	54